

---

*“Vindran des d’Egipte, com ocells, com coloms des del país d’Assíria,  
i els farà viure a casa seva. Ho dic jo el Senyor” (Osees 11,11).*



*Cardenal Francesc d’Assís Vidal i Barraquer, Arquebisbe i Primat de Tarragona  
150è aniversari del seu naixement • 3 d’octubre de 1868  
75è aniversari del seu traspàs • 13 de setembre de 1943*

---

# **Església de Tarragona**

## **Butlletí Oficial de l’Arquebisbat**

**Núm. 7  
Juliol de 2018**

---

# ESGLÉSIA DE TARRAGONA

## BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

# 7

Tarragona, juliol de 2018  
3a època. Núm. 530

---

### Secció oficial

#### Arquebisbe

Carta a tots els preveres de l'arxidiòcesi sobre un «Curs de discerniment i acompanyament espiritual» al seminari de Barcelona..... 215

#### *Als Quatre Vents*

714. Alegreu-vos i celebren-ho ..... 216

715. Sants corrents ..... 217

716. Els Jocs del Mediterrani de Tarragona ..... 218

717. Donar i rebre ..... 219

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de juny..... 220

#### Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juny ..... 224

Confirmació del “Vot de Poble” de la Festa del “Vot de Poble” al Sagrat Cor de Jesús, del poble de Solivella ..... 225

Decret retirant el ministeri i llicències al P. Iulian Butnaru dins l'arxidiòcesi ..... 226

Decret autoritzant l'inici del noviciat a Mn. Evarist..... 226

Decret relatiu a la tramitació de l'expedient matrimonial en què algun dels contraents és de nacionalitat estrangera i no té permís de residència..... 227

## Secció documental

### Francesc, Papa

Homilia i Discurs durant la Peregrinació ecumènica del Papa Francesc a Ginebra en ocasió del 70è aniversari de la fundació del Consell Ecu- mènic de les Esglésies (COE) .....	228
---	-----

#### *Audiències generals del dimecres «La confirmació»*

3. Per al creixement de l'Església .....	235
--	-----

#### *Audiències generals del dimecres «Els manaments»*

1. Introducció: El desig d'una vida plena .....	237
2. «Deu Paraules» per a viure l'Aliança .....	239
3. L'amor de Déu precedeix la llei i li dona sentit .....	241

### Santa Seu : Congregació per al Clergat

Missatge per a la jornada de Santificació del Clergat 2018 .....	243
--	-----

## Defuncions

Mn. Josep Moragues Borrull, pvre .....	247
--	-----

( 36p. )

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Vista de part de la cornisa exterior del creuer esquerre de la catedral, donant al Claustre.

Fotografia particular

---

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat  
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

## Arquebisbe Metropolità

### CARTA

*de 19 de juny 2018, a tots els preveres de l'arxidiòcesi oferint participar en un «Curs de discerniment i acompanyament espiritual» al seminari de Barcelona*

Benvolguts en el Senyor,

Una tasca important que tenim els preveres és com acompanyar espiritualment i humanament les persones amb qui ens relacionem, especialment els joves.

Certament és un tema molt important i que estarà segurament present en el proper Sínode de Bisbes, que tracta precisament sobre «*Els joves, la fe i el discerniment vocacional*». Una missió dels preveres és acompanyar i també deixar-se acompanyar. Molts diuen: «No sé com fer-ho, no estic preparat per a això.»

El Bisbes de Catalunya hem pensat que estaria bé oferir un «Curs de discerniment i acompanyament espiritual» als preveres que ho desitgeu.

El calendari lectiu d'aquest curs és de dos anys, amb classes de dilluns a dijous durant dues setmanes els mesos d'octubre, febrer i maig. El lloc on es faran les classes és el Seminari de Barcelona, en règim d'internat per poder aprofitar millor aquest temps de formació. El programa el trobaràs en el fullet que adjunto a aquesta carta.

Al final del curs es lliurarà un diploma expedit per la Universitat de Comillas, ja que tots els professors estan vinculats a l'Escola de Formadors que els Jesuïtes te-nen a Salamanca.

Si t'interessa aprofitar aquesta oportunitat per formar-te en aquest camp del discerniment i acompanyament, posa't en contacte amb Mn. Joaquim Fortuny, vicari general abans del 15 de juliol de l'any en curs.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

## Escrits setmanals “Als quatre vents”

### 714. ALEGREU-VOS I CELEBREU-HO

3 de juny de 2018

*Gaudete et exultate* ‘Alegreu-vos i celebren-ho’, la darrera exhortació apostòlica del papa Francesc no és un tractat teòric sobre la santedat, sinó un desig de fer comprensible aquesta paraula, *santedat*, en el món actual.

En primer lloc recorda, d’acord amb la doctrina del Concili Vaticà II, que l’exigència de ser sants no va dirigida només a sacerdots i religiosos, sinó a tot el món. Com? Posa d’exemple aquests casos: «Ets consagrada o consagrat? Sigues sant vivint amb alegria el teu lliurament. Estàs casat? Sigues sant estimant i ocupant-te del teu marit o de la teva muller, com Crist ho va fer amb l’Església. Ets un treballador? Sigues sant complint amb honradesa i competència el teu treball al servei dels germans. Ets pare, mare, àvia o avi? Sigues sant ensenyant amb paciència als nens a seguir Jesús. Tens autoritat? Sigues sant lluitant pel bé comú i renunciant als teus interessos personals.»

En segon terme el Papa s’esforça a contrarestar la idea que dur una vida santa equival a portar una vida trista, sacrificada i avorrida. Diu: «No tinguis por de la santedat. No et traurà vida, forces i alegria. Tot el contrari, perquè arribaràs a ser el Pare va



VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d’Or a l’Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)  
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII  
GARANTIA D’ABSOLUTA PURESA I D’EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)  
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

pensar quan et va crear.» I aquí recull una frase de Léon Bloy: «A la vida hi ha una única tristesa: la de no ser sants.»

Pel que fa als camins per a ser sant, l'exhortació resulta tranquil·litzant per als qui pensen en models difícils d'imitar. Escriu el Papa: «No es tracta de desanimar-se quan un contempla models de santedat que li semblen inabastables. Hi ha testimonis que són útils per a estimular-nos, però no perquè hàgim de copiar-los, perquè això podria allunyar-nos del camí únic i diferent que el Senyor té per a nosaltres. El que interessa és que cada creient discerneixi el seu camí i tregui a la llum el millor d'ell mateix, allò tan personal que Déu ha posat en ell, i no que es desgasti intentant imitar una cosa que no ha estat pensada per a ell.»

Recomano la lectura reposada d'aquest document al qual dedicaré algun altre comentari. Tot ell està escrit amb la vivacitat habitual del Papa, fins al punt d'emprar expressions tan suggeridores com «els sants de la porta del costat» o «la classe mitjana de la santedat».

En síntesi, ve a dir-nos que la santedat també és per a tu. Anota: «Tot i que l'existència d'algú hagi estat un desastre, tot i que el vegem destruït pels vicis o les addiccions, Déu és en la seva vida.»

## 715. SANTS CORRENTS

*10 de juny de 2018*

S'ha escrit que «els sants són incòmodes». Potser ho siguin tant com Jesús per als qui fan bandera de l'individualisme, de l'egocentrisme i d'una vida materialista. És possible que també siguin incòmodes per una idea errònia del que és la santedat, que s'associa a vegades a persones adustes, que es distancien de les altres o que les miren amb desdeny.

Una condició de santedat és la naturalitat, comportar-se de manera natural en la vida de relació amb els altres. Els Fets dels Apòstols expliquen que els primers cristians gaudien «de la simpatia de tot el poble».

En la seva exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*, el papa Francesc ens adverteix del perill d'una religiositat desencarnada: «No és sa estimar el silenci i defugir l'encontre amb l'altre, desitjar el descans i rebutjar l'activitat, buscar l'oració i menysprear el servei.»

Alhora assenyala el perill de «volar donar lliçons sempre» i el de la manca d'humilitat, sense la qual la santedat és impossible i un cristià en comptes de ser exemple per a d'altres pot ser un escàndol.

En un dels últims punts de la seva exhortació, el Papa recull les paraules que figuren a l'epitafi escrit en la tomba de sant Ignasi de Loiola: «És diví no espantar-se per les coses grans i alhora estar atent al més petit.»

Aquesta magnanimitat i alhora cura de les coses que semblen sense importància, és una experiència que tenim quan contemplem la vida de persones santes. Estic pensant en dos sants que he conegut: Joan Pau II i Josepmaria Escrivà, qualificat aquest últim pel papa Wojtyła com «el sant de l'ordinari».

Quan Joan Pau II em va nomenar arquebisbe de Tarragona, el Papa era ja una persona en els últims mesos de la seva vida. Cridava l'atenció la senzillesa de qui la història considera ja un gran Papa que va reformar l'Església i que va tenir influència en el món. Pel que fa a sant Josepmaria, vaig ser testimoni de com apreciava els petits detalls de la vida corrent i del seu missatge sobre la santedat universal. Havent tingut la sort de viure amb ell a la seva mateixa casa de Roma, em sembla que podria aplicar-li, fins i tot materialment, la qualificació que utilitza el papa Francesc, «sant del costat de casa».

Que siguem conscients que es pot ser sant sent mestressa de casa, taxista, advocat, paleta, infermera, sacerdot, seglar, jubilat, sa o malalt... no necessàriament fent-se teòleg, sinó vivint amb naturalitat i esforç el doble manament de l'amor.

## **716. ELS JOCS DEL MEDITERRANI DE TARRAGONA**

*17 de juny de 2018*

El Mar Mediterrani (mar enmig de terres) no és una gran extensió d'aigua si se la compara amb altres, ja que té 3 milions de quilòmetres quadrats, enfront dels 106 de l'Oceà Atlàntic o els 180 milions del Pacífic.

Però el Mediterrani està vorejat per països que han construït el que anomenem la cultura occidental, hereva de les civilitzacions grega i romana i amb el segell del cristianisme. Aquests països riberencs tenen en comú moltes coses, fins i tot un clima en general benigne i uns cultius característics.

En base a aquestes sintonies es van organitzar l'any 1951 els primers Jocs Olímpics de la Mediterrània, que enguany se celebren a Tarragona. Des del 22 de juny fins a l'1 de juliol, les nostres seus i subseus olímpiques acolliran atletes dels tres continents banyats pel mar: hi estaran representats disset països europeus, dos asiàtics i cinc africans.

En l'estela del moviment olímpic, arrelat a l'antiga Grècia, gaudirem d'una multiplicat de proves esportives. En la seva millor versió l'esport agermana les persones i els pobles. Tarragona es convertirà aquests dies en la capital d'aquest esforç que posa en relleu les habilitats humanes i la solidaritat fonamentada en la mateixa consideració de tots i en el respecte a unes normes comunes.

Penso que aquesta dinàmica olímpica no sols es reflecteix en l'estat físic dels seus atletes, sinó sobretot en les seves qualitats morals: esforç, predomini de la voluntat, constància, respecte a l'adversari, reconeixement dels mèrits aliens.

En la vida espiritual es pot establir un parallelisme. Així ho va fer sant Pau en la seva primera Carta als Corintis, quan escriu: «¿No sabeu que a l'estadi tots els corredors es llancen a la cursa, però només un s'emporta el premi? Correu bé per poder-vos-el endur! L'atleta s'absté de moltes coses, i tot per guanyar-se una corona que es marceix, mentre que nosaltres n'hem de guanyar una que mai no es marcirà» (9,24-25).

Celebro que Tarragona i poblacions properes acullin aquests Jocs i desitjo expressar la meua gratitud als impulsors de la candidatura, a tots els qui hi han treballat i en especial als voluntaris que ajudaran a l'èxit d'aquesta convocatòria fent que els nouvinguts es trobin com a casa seva.

Finalment, també serà important que les instal·lacions inaugurades, després de molts esforços per al seu finançament, quedin al servei de les persones que viuen en aquestes poblacions i els seus barris.

Són pensaments que em venen en contemplar aquest esforç esportiu realitzat per a la celebració d'uns Jocs als quals els desitjo el millor.

## **717. DONAR I REBRE**

*24 de juny de 2018*

Del 10 al 14 de maig d'aquest any he tingut la sort de tornar a l'Àfrica. Aquesta vegada a la República Democràtica del Congo. L'objectiu era visitar la missionera de la nostra arxidiòcesi, Isabel Correig, i la institució Ekolo ya Bondeko, que es pot traduir com 'Poble de la Fraternitat'.

Aquesta benemèrita institució la va fundar la Isabel ara fa gairebé quaranta anys, junt amb al religiós Philippe Nkiere, que durant molts anys ha estat després bisbe de la diòcesi d'Inongo, al Congo, i que des del mes de maig és ja bisbe emèrit.

La missió d'aquesta obra, que és una associació de fidels aprovada per la Santa Seu, és ser un signe per ajudar a despertar un moviment missioner. En concret, té com dos línies de treball: recollir nens rebutjats per les seves famílies, estigmatitzats, nens i nenes recollits pels carrers, perduts, i intentar que puguin tornar a les seves famílies. Com ens deia la Isabel, a l'Àfrica les persones que no tenen ningú, que viuen tallades de tota relació humana, són les més pobres.

També els membres d'aquesta Associació formen equips de treball per a la recerca de persones excloses. Vaig tenir la sort de poder visitar el pavelló d'un hospital on hi havia aquells malalts que no els visitava mai ningú.

Al llarg d'aquests anys són ja centenars les persones que han pogut salvar les vides i la dignitat gràcies a Ekolo ya Bondeko i que han deixat de ser marginades. Parlant amb els seus fundadors, ens deien que el que pretenen és ser signe de fraternitat, com a base



i dinamisme per a la construcció d'una nova societat on imperi la fraternitat, el nucli de la fe cristiana.

S'aprèn molt anant a l'Àfrica. I és veritat allò que un rep molt més del que pensa que dona. Des de fa molts anys, des de l'arxidiòcesi de Tarragona tenim la sort de poder ajudar aquesta obra. Un dels projectes socials fruit de l'any Jubilar de 2008, dedicat a celebrar els 1750 anys del martiri del bisbe sant Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi, va ser precisament ajudar a construir una part de la residència on s'acullen algunes d'aquestes persones.

Una vegada més he pogut comprovar el treball tan important que fan els missioners. No solucionen tots els problemes, però vivint a fons la caritat, l'amor als altres, als més pobres i necessitats, són testimonis de l'amor cristià. Veuen Crist mateix en els més abandonats. Als missioners no els veiem, però són l'orgull de la nostra arxidiòcesi i de l'Església. Ajudem-los sempre que sigui possible, en primer lloc amb la nostra pregària i sempre que puguem també materialment. Puc assegurar que són recursos molt ben aprofitats.

## **Juny : Activitats pastorals de l'Arquebisbe**

### **Divendres 1**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del patronat de la Fundació Sant Fructuós.
- A la tarda, administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de l'Assumpció d'Alcover.
- Al vespre, a l'ermita de Paret Delgada de la Selva del Camp, presideix la vetlla de pregària de final de curs organitzada per la delegació diocesana de pastoral de joventut.

### **Dissabte 2**

- A la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, presideix l'acte de lliurament de premis del Concurs Bíblic que cada any organitza la Federació de Cristians de Catalunya. Al migdia, a la Catedral, saluda els participants en l'acte de donació de sang organitzat pel Banc de Sang i Teixits de Catalunya.

### **Diumenge 3**

- Al matí, administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.
- A la tarda, a la Catedral, presideix la missa de la solemnitat del Corpus Christi i la processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

### **Dilluns 4**

- Al palau arquebisbal, rep la visita del pare provincial dels Claretians de Catalunya, P. Ricard Costa-Jussà.

## **Dimarts 5**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 411 del Consell Episcopal. A la tarda, administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Santa Maria de la Secuita.

## **Dimecres 6**

- A la tarda, al Seminari Major Interdiocesà de Barcelona, presideix la reunió dels bisbes que hi tenen seminaristes, celebra amb ells l'eucaristia i sopen amb els joves i l'equip rector.

## **Dijous 7**

- Al palau arquebisbal, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona i l'Ajuntament de Sarral per a la digitalització del fons de l'arxiu parroquial.
- A la sala d'actes de la Diputació de Tarragona, assisteix a l'acte de presentació del documental Hereus d'un cardenal proscrit.

## **Divendres 8**

- Al monestir de les Monges Mímines de Valls, celebra l'eucaristia en la solemnitat del Sagrat Cor, durant la qual fa els vots solemnes la Gna. Diana del Sagrado Corazón.
- Administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Sant Salvador de Pica-moixons.

## **Dissabte 9**

- Al Mas d'en Lluç, a Cornudella de Montsant, presideix la festa de portes obertes de la Comunitat del Cenacle.
- A la tarda, administra el sagrament de la confirmació al santuari de la Mare de Déu de Loreto.
- Al vespre, a l'església de la Mare de Déu del Carme dels Carmelites Descalços de Tarragona, celebra l'eucaristia i presideix la processó amb el Santíssim Sagrament amb motiu de la CXIII Festa de les Espigues que organitza l'Adoració Nocturna de Tarragona.

## **Diumenge 10**

- Administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.
- A la tarda, a Solivella, celebra la solemne eucaristia d'inici de l'any commemoratiu del 275è aniversari del vot del poble al Sagrat Cor de Jesús.

## **Dilluns 11**

- A la tarda, a la residència de les germanes de Nostra Senyora de la Consolació de Reus, celebra l'eucaristia en la vigília de la solemnitat de santa Maria Rosa Molas i és convidat a sopar amb la comunitat de germanes.

## **Dimarts 12**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 412 del Consell Episcopal.
- A primera hora de la tarda viatja a Salamanca.

## **Dimecres 13**

- A la seu de la Universitat Pontifícia de Salamanca, durant tot el dia presideix la comissió encarregada de dictaminar els concursos per adjudicar les titularitats docents.

## **Dijous 14**

- Retornat a Tarragona, al migdia, al Centre de Fires i Convencions-Fira Reus, participa en els actes organitzats amb motiu del Dia Mundial del Donant de Sang, durant el qual rep una distinció amb què ha estat guardonat l'Arquebisbat de Tarragona.
- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.

## **Divendres 15**

- Al palau arquebisbal, rep la visita institucional del Sr. Eusebi Campdepadrós, secretari primer de la Mesa del Parlament de Catalunya, i de la Sra. Teresa Pallarès, diputada al Parlament.
- A la tarda, al Centre Pastoral Oblates, participa en la celebració de final de curs dels voluntaris de la Llar Natalis.
- Administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Bonavista.

## **Dissabte 16**

- A la sala d'actes de l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona, presideix la jornada diocesana de formació organitzada per la delegació diocesana de pastoral de la salut.
- A la tarda, administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Santa Llúcia de la Vilella Alta.

## **Diumenge 17**

- Administra el sagrament de la confirmació a la Parròquia de Sant Jaume d'Arbeca.
- A la tarda, a l'ermita de la Mare de Déu de Berà, presideix els actes organitzats amb motiu de l'Aplec arxiprestal del Tarragonès Llevant.

## **Dilluns 18**

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada de formació permanent de preveres i diaques.

## **Dimarts 19**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 413 del Consell Episcopal.

- A la tarda, a la capella major del Seminari, celebra l'eucaristia de la trobada de final de curs dels mestres i professors de religió catòlica diocesans, organitzada per la Delegació diocesana d'ensenyament.

### **Dimecres 20**

- A Vinyols i els Arcs, a la Casa Sant Josep de La Salle, celebra l'eucaristia de la trobada diocesana de Vida Creixent i dina amb ells.
- A la tarda, a la Parròquia de Crist Rei de Reus, presideix l'assemblea general de Càritas Interparroquial de Reus.
- Al vespre, a l'Anella Mediterrània, participa en l'acte d'inauguració del Palau d'Esports Catalunya, presidida pel Molt Hble. Sr. Quim Torra, president de la Generalitat de Catalunya.

### **Dijous 21**

- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona, celebra l'eucaristia de la festivitat de sant Tomàs More amb els membres de l'Associació Persona i Democràcia-Joaquim Xicoy.

### **Divendres 22**

- A la tarda, a l'estadi de futbol del Club Gimnàstic de Tarragona, assisteix a la cerimònia d'inauguració dels XVIII Jocs Mediterranis.

### **Diumenge 24**

- Al migdia, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de la Pobla de Mafumet, assisteix a un petit concert i, a continuació, celebra l'eucaristia de la solemnitat del titular de la Parròquia. A continuació, amb tota la corporació municipal, participa en la inauguració i fa la benedicció de la nova plaça que el municipi ha dedicat a la memòria de Mn. Lluís Vallvé Guinovart, fill predilecte de la vila.
- A la tarda, a l'església de la Mare de Déu del Remei de la Juncosa de Montmell, presideix l'eucaristia durant la qual la Gna. Maria Edita de la Creu fa la seva professió solemne de vida religiosa eremítica.

### **Dilluns 25**

- A Riudecols, participa en la trobada diocesana d'escolans.

### **Dimarts 26**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 414 del Consell Episcopal. Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia de la festivitat de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

### **Dijous 28**

- Al migdia visita la comunitat de Gnes. Carmelites Missioneres Teresianes de la Residència Santa Teresa de Jesús, a Valls, i és convidat a dinar amb elles.

- A la tarda, visita la comunitat de Monges Mínimes del Monestir de la Visitació de Valls.

### **Divendres 29**

- A Reus, participa en els actes de la festa major de Sant Pere Apòstol: presideix la solemne eucaristia a la Prioral i participa en la processó pels carrers de la ciutat.

### **Dissabte 30**

- A l'església parroquial de Sant Fructuós de Tarragona, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Josep Moragues Borrull.

## **Secretaria general i Cancelleria**

### **NOMENAMENTS**

#### *Juny de 2018*

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat amb data de 26 de juny de 2018 els següents nomenaments:

**Amb data 26/06/2018**

**Mn. Albert Fortuny Llaveria,**

administrador parroquial de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja, Sant Andreu d'Arbolí, l'Assumpció de les Borges del Camp i Sant Esteve de la Febró.

**TRIBUNAL METROPOLITÀ**

**Mn. Josep Queraltó Serrano,**

vicari judicial

**Mn. Albert Fortuny Llaveria,**

defensor del vincle i promotor de justícia

*Renovació dels següents nomenaments:*

**Mn. Antoni Agelet Delpueyo,**

jutge

**Mn. Simó Gras Solé,**

jutge

**Mn. Josep M. Serra Roigé,**

notari i secretari

FUNDACIÓ SANTA MARIA DE SIURANA

Mn. Josep Mateu i Guarro,

consiliari

Mn. Josep M. Calderó Villanueva,

consiliari de la Federació de Centres d'Esplai Cristians

CONFIRMACIÓ DEL “VOT DE POBLE”

*de 10 de juny 2018, de la Festa del “Vot de Poble” al Sagrat Cor de Jesús, del poble de Solivella*

Per a futura memòria : Jaume Pujol Balcells, per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica, Arquebisbe Metropolità de Tarragona i Primat de les Espanyes

En resposta a la petició dels nostres fidels de la Parròquia de Santa Maria i de l'Ajuntament del poble de Solivella —Conca de Barberà—, pertanyent a la nostra arxidiòcesi, de confirmar o concedir de nou la celebració de la Festa del Sagrat Cor de Jesús, que ininterrompudament celebren el dia 9 de setembre, amb certesa des de l'any 1743 fins avui, en què es compleix el 275è aniversari.

Atès que el document escrit on constaven els privilegis concedits pels meus antecessors fou destruït el juliol de 1835 dins el temple parroquial on es guardaven les autèntiques, juntament amb la reial i la pontificia, i havent participat personalment presidint algunes d'aquestes celebracions litúrgiques i piadoses,

Pel dret que em reconeix l'Església (normes 7 i 8 de l'*Enchiridion indulgentiarum*) i atenent a la seva súplica, confirmo la celebració d'aquesta festa i, a més, concedeixo indulgència parcial a tots els fidels que amb les degudes condicions participin en l'eucaristia el dia 9 de setembre o el dia en què se celebri la festa votada del Sagrat Cor de Jesús.

I perquè consti, signo el present document a Tarragona, el dia 10 de juny de 2018, inici de l'Any dedicat a la commemoració dels 275 anys de la celebració del Vot de Poble al Sagrat Cor de Jesús.

† Jaume Pujol Balcells

*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

*Secretària general i cancellera*

## DECRET

*de 12 de juny de 2018, retirant el ministeri i llicències al P. Iulian Butnaru dins l'arxidiòcesi*

PEL PRESENT DECRET es retiren els ministeris per a poder celebrar, confessar i predicar a l'arxidiòcesi de Tarragona, al P. Iulian Butnaru, religiós de la Congregació dels Fills de l'Amor Misericordiós, així com també queda sense efecte el nomenament de rector de les parròquies de l'Assumpció de les Borges del Camp, Sant Miquel Arcàngel d'Alforja, Sant Andreu d'Arbolí i Sant Esteve de la Febró.

A partir d'aquest moment cal que el P. Iulian Butnaru retorni a la Congregació dels Fills de l'Amor Misericordiós i l'Arquebisbat de Tarragona queda lliure de qualsevol responsabilitat de caràcter civil o penal referent a la seva persona.

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,  
Rosalia Gras Minguella  
*Secretària general i cancellera*

## DECRET

*de 21 de juny de 2018 autoritzant l'inici del noviciat a Mn. Evarist*

Vista la petició de 15 de juny passat que el Pare Abat de l'Abadia de Notre Dame de Tournay, fr. Joël Chauvelot, osb, fa a l'Ordinari de l'arxidiòcesi de Tarragona, en compliment del c. 644 del CIC,

PEL PRESENT DECRET, dono la meva autorització perquè MN. EVARIST GÓMEZ RUIZ, prevere incardinat a l'Arquebisbat de Tarragona, PUGUI COMENÇAR EL NOVICIAT a la comunitat monàstica benedictina de Notre Dame de Tournay a finals del present mes de juny.

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,  
Rosalia Gras Minguella  
*Secretària general i cancellera*

## DECRET

*de 26 de juny de 2018 relatiu a la tramitació de l'expedient matrimonial en què algun dels contraents és de nacionalitat estrangera i no té permís de residència*

Vist el ressorgiment de peticions de tramitació de matrimonis en què un dels dos contraents és estranger però no té permís de residència, la qual cosa fa sospitar que l'única finalitat es regularitzar la situació de la persona estrangera a l'Estat espanyol,

PEL PRESENT DECRET es determina que per a tramitar l'expedient matrimonial d'una parella en què algun dels contraents sigui de nacionalitat estrangera i no tingui permís de residència a llarg termini, caldrà que prèviament hagin contret matrimoni civil i presentin el corresponent certificat de casament.

† Jaume Pujol Balcells

*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

*Secretària general i cancellera*



fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

---

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)  
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es



## Francesc, Papa

### HOMILIA I DISCURS

*de 21 de juny de 2018, durant la Peregrinació ecumènica del Papa Francesc a Ginebra (Centre Ecumènic) en ocasió del 70è aniversari de la fundació del Consell Ecumènic de les Esglésies (COE)*

### Pregària ecumènica (Ga 5,13-15.22-25)

Estimats germans i germanes :

Hem escoltat les paraules de l'Apòstol Pau als Gàlates, els quals passaven per tribulacions i lluites internes. De fet, hi havia grups que s'enfrontaven i s'acusaven mútuament. En aquest context i fins a dues vegades en pocs versets, l'Apòstol invita a « caminar d'acord amb l'Esperit » (Ga 5,16.25).

***Caminar.*** L'home és un ser en camí. Està cridat a posar-se en camí durant tota la vida., a sortir contínuament del lloc un es troba : des que surt del si matern fins que passa d'una a una altra etapa de la vida; des que deixa la casa dels pares fins al moment de deixar aquesta existència terrena. El camí és una metàfora que revela el sentit de la vida humana, d'una vida que, en si mateixa no és suficient, sinó que anhela quelcom més. El cor ens convida a marxar, a aconseguir una meta.

Però caminar és una disciplina, un esforç, cada dia es necessita paciència i un entrenament constant. Cal renunciar a molts camins per escollir el que condueix a la meta i revifar la memòria per no perdre-la. Meta i memòria. Caminar reclama la humilitat de tornar sobre els propis passos, quan sigui necessari, i la preocupació pels companys de viatge, i només plegats es camina a gust. Caminar en definitiva, exigeix una continuada conversió d'un mateix. Per aquest motiu, són molts els qui renuncien, preferint la tranquil·litat domèstica, on atenen còmodament els seus assumptes sense exposar-se als riscos del viatge. Però així s'aferren a seguretats efímeres, que no donen la pau i l'alegria que el cor aspira, i que només s'obtenen sortint de si mateix.

Déu ens crida a tot això des d'un començament. A Abraham li demanà que abandonés la seva terra i que es posés a caminar, amb l'únic equipatge de la confiança en Déu (cf. Gn 12,1). Moisès, Pere i Pau, i tots els amics del Senyor vis-

queren en camí. Però és sobretot Jesús qui ens n'ha donat exemple. Deixà la seva condició divina per nosaltres (cf. Fl 2,6-7) i vingué entre nosaltres a caminar, ell que és el Camí (cf. Jn 14,6). Ell, el Senyor i Mestre, esdevingué pelegrí i hoste entre nosaltres. Quan tornà al Pare, ens donà el do del seu mateix Esperit, per tal que també nosaltres tinguéssim la força de caminar cap a ell i fer el que demana el Pare : caminar d'acord amb l'Esperit.

**D'acord amb l'Esperit.** Si cada home és un ésser en camí, i tancant-se en si mateix renega de la seva vocació, molt més el cristià. Perquè —indica Pau— la vida cristiana porta en si mateixa una alternativa irreconciliable : per un costat, caminar d'acord amb l'Esperit, seguint l'itinerari inaugurat pel Baptisme; per l'altre, « satisfer els desigs terrenals » (Ga 5,16). Què vol dir aquesta expressió? Significa intentar realitzar-se buscant la vida del posseir, la lògica de l'egoisme, amb la que l'home intenta acaparar aquí i ara tot el què li abelleix. No es deixa acompanyar dòcilment per on Déu li indica, sinó que prossegueix la seva pròpia ruta. Les conseqüències d'aquesta tràgica trajectòria salten a la vista : l'home, insaciable de coses materials, perd de vista els companys de ruta. Aleshores, pels camins del món, reina una profunda indiferència. Empès pels seus propis instints, es converteix en esclau d'un consumisme frenètic i, en aquest instant, com els nens i els ancians, es converteixen en deixalles molestes; la creació no té altre sentit, sinó la producció en funció de les necessitats.

Estimats germans i germanes : Les paraules de l'Apòstol Pau ens interpell·len avui més que mai. Caminar segons l'Esperit és **rebutjar la mundanitat**. És elegir la lògica del servei i avançar en el perdó. És submergir-se en la història amb el pas de Déu; no amb el pas altisonant de la prevaricació, sinó amb la cadència d'un sola frase : estima els altres com a tu mateix » (v. 14). La via de l'Esperit està senyalada amb les pedres miliars que enumera Pau : « Amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini de si mateix » (v. 22-23).

Tots junts estem cridats a caminar així : el camí passa per una contínua conversió i la renovació de la nostra mentalitat per tal que s'assembli a la de l'Esperit Sant. Al llarg de la història, les divisions entre cristians s'han donat freqüentment, perquè fonamentalment s'introduïa una mentalitat mundana en la vida de les comunitats : primerament es buscaven els propis interessos, només després els de Jesucrist. En aquestes situacions, l'enemic de Déu i de l'home ho tingué fàcil per a separar-nos, perquè la direcció que perseguíem era la de la carn, no la de l'Esperit. Inclús alguns intents del passat per posar fi a aquestes divisions han fracassat estrepitosament, perquè estaven inspirats principalment per una lògica mundana. Però el moviment ecumènic —al que tant ha contribuït el Consell Ecumènic de les Esglésies— sorgí per la gràcia de l'Esperit Sant (cf. Con. Ecum. Vat. II, *Uni-*

*tatis redintegratio*, 1). L'ecumenisme ens ha posat en camí seguint la voluntat de Jesús, i progressarà si, caminant sota la guia de l'Esperit Sant, rebutja qualsevol replegament autoreferencial.

Algú podrà objectar que caminar d'aquesta manera és treballar sense profit, perquè no es protegeixen com és degut els interessos de les pròpies comunitats, molt sovint lligats fermament a orígens ètnics o a orientacions consolidades, ja sigui majoritàriament "conservadores" o "progressistes". Sí, elegir ser de Jesús abans que ser d'Apolló o Cefes (cf. 1Co 1,12), de Crist abans que « jueus o grecs » (cf. Ga 3,28), del Senyor abans que de dreta o esquerra, elegir en nom de l'Evangelí al germà enlloc de a si mateixos significa, amb freqüència, als ulls del món, treballar sense aprofitar. No tinguem por de reballar sense profit. L'ecumenisme és "una gran empresa amb pèrdues". Però es tracta de pèrdua evangèlica, segons el camí marcat per Jesús : « Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà » (Lc 9,24). Salvar el què és propi és caminar segons la carn; perdre's seguint Jesús és caminar segons l'Esperit. Només així es dona fruit en la vinya del Senyor. Com Jesús mateix ensenya, no són els qui acaparen els que donen fruit en la vinya del Senyor, sinó els que, servint, segueixen la lògica de Déu, que continua donant i lliurant-se (Mt 21,23-42). És la lògica de la Pasqua, la única que dona fruit.

Mirant el nostre camí, podem veure'ns reflectits en certes situacions de les comunitats de la Galàcia d'aleshores : que difícil és calmar l'animadversió i cultivar la comunió; que complicat és escapar de les discrepàncies i els refusos mutus que s'han alimentat durant segles. Més difícil encara és resistir a la temptació : estar amb altres, caminar plegats, però amb la intenció de satisfer algun interès personal. Aquesta no és la lògica de l'Apòstol, és la de Judes, que caminava amb Jesús, però per al seu propi benefici. La resposta als nostres passos vacillants sempre és la mateixa : caminar segons l'Esperit, purificant del mal el cor, elegint amb santa obstinació la via de l'Evangelí i rebutjant les dreceres del món.

Després de tants anys de compromís ecumènic, en aquest setantè aniversari del Consell, demanem a l'Esperit que enforteixi el nostre caminar. Amb massa facilitat aquest caminar s'atura davant les diferències que perduren; freqüentment es bloqueja en començar, desgastat pel pessimisme. Les distàncies no són excuses; des d'ara es pot caminar en l'Esperit : pregar, evangelitzar, servir plegats, això és possible i agradable a Déu. Caminat plegats, pregar plegats, treballar plegats : heus ací el nostre camí fonamental, avui.

Aquest camí té una meta precisa : la unitat. La via contrària, la de la divisió, condueix a guerres i destruccions. N'hi ha prou amb llegir la història. El Senyor

ens demana que invoquem contínuament la via de la comunió, que porta a la pau. La divisió, efectivament, « contradiu clara i obertament la voluntat de Crist, és un escàndol per al món i perjudica la causa santíssima de predicar l'Evangelí a tota criatura » (*Unitatis redintegratio*, 1). El Senyor ens demana unitat : el món, esquinçat per tantes divisions que afecten principalment els més dèbils, invoca unitat.

Estimats germans i germanes : He volgut venir aquí, pelegrí cercant la unitat i la pau. Dono les gràcies a Déu perquè aquí us he trobat, germans i germanes, ja fent camí. Caminar plegats per a nosaltres els cristians no és una estratègia per a fer valer més el nostre pes, sinó que és un acte d'obediència al Senyor i d'amor al món. Obediència a Déu i amor al món, és el veritable amor que ens salva. Demanem al Pare que caminem junts amb més vigor per les vies de l'Esperit. Que la creu orienti el camí, perquè allí, en Jesús, els murs de separació ja han estat destruïts i derrotada tota enemistat (cf. Ef 2,14). Allí entenem que, malgrat totes les nostres febleses, res ens separarà del seu amor (Rm 8,35-39). Gràcies.

## **Reunió ecumènica CMI, Discurs**

Estimats germans i germanes :

M'és agradós trobar-me amb vosaltres i us agraeixo la vostra amable acollida. En particular, dono les gràcies al Secretari general, Reverend Dr. Olav Fykse Tveit, i a la Moderadora, Dra. Agnès Aboum, per les seves paraules i per haver-me convidat en l'ocasió del 70è aniversari de la institució del Consell Ecumènic de les Esglésies.

En la Bíblia, setanta anys evoquen un període de temps acomplert, signe de la benedicció de Déu. Però setanta és també un número que fa aflorar a la ment dos cèlebres passatges evangèlics. En el primer, el Senyor ens ha manat perdonar-nos no set, sinó « setanta vegades set » (Mt 18,22). Certament, el número no es refereix a un concepte quantitatiu, sinó que obre un horitzó qualitatiu : no mesura la justícia, sinó que inaugura el criteri d'una caritat sense mesura, capaç de perdonar sense límits. Aquesta caritat que, després de segles de controvèrsies, ens permet estar junts, com germans i germanes reconciliats i agraïts amb Déu Pare nostre.

Si som aquí és gràcies també a tots els que ens han precedit en el camí, elegint la sendera del perdó i desgastant-se per respondre a la voluntat del Senyor : « que tots siguin u » (Jn 17,21). Empesos pel desig apressant de Jesús, no s'ha deixat embullar en els intricats nusos de les controvèrsies, sinó que han trobat

l'audàcia per mirar més enllà i creure en la unitat, superant el mur de les sospites i la por. Tenia raó un antic pare en la fe quan afirmava : « Si l'amor aconseguieix expulsar completament el temor i aquest, transformat, es converteix en amor, aleshores veurem que la unitat és una conseqüència de la salvació » (St. Gregori de Nissa, *Homilia 15, Comentari al llibre del Càntic dels càntics*).

Som els dipositaris de la fe, de la caritat, de l'esperança de tants que, amb la força inerte de l'Evangeli, han tingut la valentia de canviar la direcció de la història, aquesta història que ens havia portat a desconfiar els uns dels altres i a distanciar-nos recíprocament, cedint a la diabòlica espiral de contínues fragmentacions. Gràcies a l'Esperit Sant, inspirador i guia de l'ecumenisme, la direcció ha canviat i s'ha marcat de manera indeleble un nou i antic camí alhora : el camí de la comunió reconciliada, cap a la manifestació visible d'aquesta fraternitat que ja uneix els creients.

El número setanta ofereix en l'Evangeli un segon punt de reflexió. Es refereix als deixebles que Jesús envià en missió durant el seu ministeri públic (Lc 10,1), la memòria del qual és celebrada en l'Orient cristià. El nombre d'aquests deixebles remet a les nacions conegudes, enumerades al començament de les Escriptures (cf. Gn 10). Què ens suggereix això? Que la missió està dirigida a tots els pobles i que cada deixeble, per ser-ho, s'ha de transformar en apòstol, en missioner. El Consell ecumènic de les Esglésies ha nascut com un instrument d'aquell moviment ecumènic suscitat per una forta crida a la missió : Com poden evangelitzar els cristians si estan dividits entre ells? Aquesta apressant pregunta és la que guia també el nostre caminar i tradueix l'oració del Senyor a estar units « perquè el món cregui » (Jn 17,21).

Permeteu-me, estimats germans i germanes, manifestar-vos també, a més del viu agraïment per l'esforç que feu a favor de la unitat, una preocupació. Aquesta neix de la impressió de que l'ecumenisme i la missió no estan estretament units com al començament. I, tot i això, el mandat missioner, que és més que la *diakonia* i que la promoció del desenvolupament humà, no pot caure en l'oblit ni buidat. Es tracta de la nostra identitat. L'anunci de l'Evangeli fins a l'últim racó del món és connatural al nostre ésser cristians. Certament, la manera com es realitza la missió canvia segons els temps i els llocs i, enfront de la temptació —lamentablement freqüent—, d'imposar-se seguint lògiques mundanes, convé recordar que l'Església de Crist creix per atracció.

¿En què consisteix aquesta força d'atracció? Evidentment, no en les nostres idees, estratègies o programes. No es creu en Jesucrist mitjançant un acord de voluntat i el Poble de Déu no és reductible al rang d'una organització no governa-

mental. No, la força d'atracció radica en aquell do sublim que conquerí l'apòstol Pau : « [Conèixer] el Crist i la força de la seva resurrecció i entrar en comunió amb els seus sofriments (Fl 3,10). Només podem presumir d'això : del « coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Jesucrist » (2Co 4,6), que ens dona l'Esperit santificador. Aquest tresor que nosaltres « fràgils gerres de terrissa » (cf. v. 7), l'hem d'oferir al nostre estimat i turmentat món. No seríem fidels a la missió que se'ns ha confiat si reduíssim aquest tresor al valor d'un humanisme purament immanent, adaptable a les modes del moment. I seríem mals custodis si només volguéssim preservar-lo, enterrant-lo per por als desafiaments del món (cf Mt 25,25).

Tenim la necessitat d'un *nou impuls evangelitzador*. Estem cridats a ser un poble que viu i comparteix l'alegria de l'Evangelí, que lloa el Senyor i serveix als germans, amb un esperit que crema pel desig d'obrir horitzons de bondat i de bellesa insospitats per a qui no ha tingut encara la gràcia de conèixer veritablement a Jesús. Estic convençut que, si augmenta la força missionera, creixerà també la unitat entre nosaltres. Així com als orígens l'anunci marcà la primavera de l'Església, l'evangelització marcarà el floriment d'una nova primavera ecumènica. Com als orígens, estrenyem-nos en comunió al voltant del Mestre, no sens abans perdre-nos de les nostres continuades vacil·lacions i diguem-li, amb Pere : « Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna » (Jn 6,68).

Estimats germans i germanes : He volgut ser present en les celebracions d'aquest aniversari del Consell, també per reafirmar el compromís de l'Església Catòlica en la causa ecumènica i per animar la cooperació amb les esglésies membres i amb els interlocutors ecumènics. En aquest context, també voldria aturar-me una mica en el lema escollit per aquesta jornada : *Caminar — Pregar — Treballar junts*.

*Caminar* : sí, però cap a on? En base al que s'ha dit, proposo un doble moviment : d'entrada i de sortida. *D'entrada*, per a dirigir-nos constantment cap al centre, per reconèixer-nos sarments empeltats en l'únic cep que és Jesús (cf. Jn 15,1-8). No donarem fruit si no ens ajudem mútuament a mantenir-nos units a ell. *De sortida*, cap a les múltiples perifèries existencials d'avui dia, per a portar plegats la gràcia sanadora de l'Evangelí a la humanitat sofrent. Preguntem-nos si caminem veritablement o només de paraules, si els germans ens importen de veritat i els encomanem al Senyor o son lluny dels nostres interessos reals. Preguntem-nos també si el nostre camí és un tornar sobre els nostres propis passos o si és un anar al món amb convicció per portar allí el Senyor.



**Pregar.** També en l'oració, com en el camí, no podem avançar sols, perquè la gràcia de Déu, més que fer-se a mesura individual, es difon harmoniosament entre els creients que s'estimen. Quan diem « Pare nostre » ressona dins nostre la nostra filiació, però també el nostre ser germans. L'oració és l'oxigen de l'ecumenisme. Sense oració la comunió es queda sense oxigen i no avança, perquè impedim al vent de l'Esperit empènyer-la cap endavant. Preguntem-nos : Quan puguem els uns pels altres? El Senyor ha pregat perquè fóssim una sola coa, ¿l'imitem en això?

**Treballar junts :** En aquest sentit voldria subratllar que l'Església Catòlica reconeix l'especial importància del treball que exerceix la **Comissió Fe i Constitució**, i desitja seguir contribuint a través de la participació de teòlegs altament qualificats. L'estudi de **Fe i Constitució**, per a una visió comú de l'Església i el seu treball en el discerniment de les qüestions morals i ètiques toquen punts neuràlgics del desafiament ecumènic. Semblantment, la presència activa en la Comissió per a la Missió i l'Evangelització; la col·laboració amb l'Oficina per al Diàleg interreligiós i la Cooperació, últimament, sobre l'important tema de l'educació per la pau; la preparació conjunta dels textos per a la Setmana de pregària per la unitat dels cristians i altres formes de sinergia són elements constitutius d'una sòlida i autèntica col·laboració. Així mateix, agraeixo la important labor de l'Institut Ecumènic de Bossey en la formació ecumènica de les joves generacions de responsables pastorals i acadèmics de tantes Esglésies i Confessions cristianes de tot el món. Des de fa molts anys, l'Església Catòlica col·labora en aquesta obra educativa amb la presència d'un professor catòlic en la Facultat; i cada any tinc l'alegria de saludar al grup d'estudiants que realitza el viatge d'estudis a Roma. Voldria mencionar també, com un signe positiu d'harmonia ecumènica, la creixent adhesió a la Jornada d'oració per a la cura de la creació.

Per altra part, el treball típicament eclesial té un sinònim ben definit : **diakonia**. És el camí pel qual seguim al Mestre, que « no ha vingut a ser servit, sinó a servir » (Mc 10,45). El servei variat i intens de les Esglésies membres del Consell troba una expressió emblemàtica en la Peregrinació de justícia i pau. La credibilitat de l'Evangeli es veu afectada per la manera com els cristians responen al clam de tots aquells que, en qualsevol racó de la terra, són injustament víctimes del tràgic augment d'exclusió que, generant pobresa, fomenta els conflictes. Mentre els dèbils són cada vegada més marginats, sense pa, treball i futur, els rics són cada vegada més pocs i més rics. Deixem-nos interpellar pel plor dels que sofreixen, i tinguem compassió, per tal que « el programa del cristià és **un cor que veu** » (Benet XVI, Carta enc. *Deus caritas est*, 31). Mirem què podem fer concretament abans de desanimar-nos pel que no podem fer. Mirem també a tants germans i germanes nostres que en diverses parts del món, especialment

a Orient Mitjà, sofreixen per ser cristians. Siguem a prop d'ells. I recordem-nos que el nostre camí ecumènic està precedit i acompanyat per un ecumenisme ja realitzat, l'ecumenisme de la sang, que ens anima a seguir endavant.

Animem-nos a superar la temptació d'absolutitzar determinats paradigmes culturals i deixar-no arrabassar per interessos personals. Ajudem els homes de bona voluntat a donar major relleu a situacions i esdeveniments que afecten a una part important de la humanitat, però que ocupen un lloc molt marginal en l'àmbit de la informació a gran escala. No podem desinteressar-nos, i es preocupant quan alguns cristians es manifesten indiferents enfront del necessitat. Més trist encara és la convicció dels qui consideren els propis béns coma signe de predilecció divina, en comptes d'una crida a servir amb responsabilitat a la família humana i a la custòdia de la creació. El Senyor, Bon samarità de la humanitat (cf. Lc 10,29-37), ens interpel·larà sobre l'amor al proïsme, qualsevol qui sigui (cf. Mt 25-31-46). Aleshores, preguntem-nos : ¿Què podem fer *plegats*? Si és possible fer un servei, ¿per què no projectar-lo i fer-lo junts, començant per experimentar una fraternitat més intensa en l'exercici de la caritat concreta?

Estimats germans i germanes : Us renovo el meu cordial agraïment. Ajudem-nos a caminar, a pregar i a treballar plegats per tal que, amb l'ajuda de Déu, la unitat avanci i el món cregui. Gràcies.

## **Audiències generals del dimecres** **«La Confirmació»**

### **3. PER AL CREIXEMENT DE L'ESGLÉSIA**

*6 de juny de 2018*

Estimats germans i germanes!

Continuant amb la nostra reflexió sobre el sagrament de la confirmació, prenem en consideració els efectes que el do de l'Esperit Sant fa madurar en els confirmats, portant-los a convertir-se al seu torn en un do per als altres. L'Esperit Sant és un do. Recordem, que quan el bisbe ens ungeix amb l'oli, diu: «Rep el signe del do de l'Esperit Sant.» Aquest do de l'Esperit Sant entra en nosaltres i fructifica, per tal que nosaltres després puguem donar-lo als altres. Sempre rebem per a donar: mai rebre i guardar les coses dins nostre, com si l'ànima fos un magatzem. No: sempre rebre per a donar. Les gràcies de Déu es reben per a donar-les als altres. Aquesta és la vida del cristià. Per tant és propi de l'Esperit Sant sortir a fora del nostre jo per a obrir-nos al «nosaltres» de la comunitat:



rebre per a donar. Nosaltres no som al centre: nosaltres som un instrument d'aquest do per als altres.

Completant en els batejats la semblança amb Crist, la confirmació els uneix més fortament com a membres vivents al cos místic de l'Església (cf. Ritu de la Confirmació, n. 30). La missió de l'Església en el món ve de l'aportació de tots els qui en formen part. Algú pensa que en l'Església hi ha «senyors»: el Papa, els bisbes, els sacerdots, i després hi ha tots els altres. No: l'Església ho som tots! I tots tenim la responsabilitat de santificar-nos els uns i els altres, de cuidar els altres. L'Església som tots nosaltres. Cadascú té el seu rol en l'Església, però tots ho som. Hem de pensar en l'Església com en un organisme viu, format per les persones que coneixem i amb les quals caminem, no com una realitat abstracta i llunyana. L'Església som nosaltres que fem camí, l'Església som nosaltres que avui som en aquesta plaça. Nosaltres: aquesta és l'Església. La confirmació uneix l'Església universal estesa per tota la terra, involucrant, però, activament els confirmats en la vida de l'Església particular a la qual pertanyen, encapçalada pel Bisbe que és el successor dels Apòstols.

I per això el Bisbe és el ministre natural de la confirmació (cf. *Lumen gentium*, 26), perquè ell insereix el confirmat en l'Església. El fet que, en l'Església llatina, aquest sagrament sigui ordinàriament administrat pel Bisbe destaca el seu efecte d'unir els qui el reben més estretament a l'Església, als seus orígens apostòlics i a la seva missió de donar testimoni del Crist» (Catecisme de l'Església catòlica, 1313).

I aquesta incorporació eclesial queda ben significada amb el signe de pau que conclou el ritu de la crismació. Per això el Bisbe diu a cada confirmat: «La pau sigui amb tu.» Recordant la salutació de Crist als seus deixebles el vespre de Pasqua, ple d'Esperit Sant (cf. Jn 20,19-23) —hem sentit—, aquestes paraules il·luminen un gest que «expresa la comunió eclesial amb el Bisbe i amb tots els fidels» (cf. CCC, 1301). Nosaltres, en la confirmació, rebem l'Esperit Sant i la pau: aquella pau que hem de donar als altres. Però pensem: que tothom pensi en la seva comunitat parroquial, per exemple. És la cerimònia de la confirmació, i després ens donem la pau: el Bisbe la dona al confirmat, i després en la missa, la intercanviem amb els altres. Això significa harmonia, significa caritat entre nosaltres, significa pau. Però què passa després? Sortim i comencem a malparlar dels altres, a «repassar» els altres. Comença la murmuració. I la «bugada» porta a la guerra. Això no està bé! Si hem rebut el signe de la pau amb la força de l'Esperit Sant, hem de ser homes i dones de pau, i no destruir, amb la llengua, la pau que ha fet l'Esperit. Pobre Esperit Sant, quanta feina que té amb nosaltres, amb aquest costum de malparlar! Penseu-ho bé: la murmuració no és una obra de l'Esperit Sant, no és una obra de la unitat de l'Església. La murmuració destrueix el que fa Déu. Si us plau: deixem de murmurar!

La confirmació només es rep una vegada, però el dinamisme espiritual desvetllat per la santa unció dura al llarg del temps. No acabarem mai de complir el mandat d'escampar arreu el bon perfum d'una vida santa, inspirada en l'encantadora simplicitat de l'Evangelí.

Ningú no rep la confirmació només per a ell mateix, sinó per a ajudar al creixement espiritual dels altres. Només així, obrint-nos i sortint de nosaltres mateixos per trobar els germans, podem realment créixer i no sols imaginar-nos que ho fem. El que rebem com un do de Déu, de fet, ha de ser donat —el do és per a donar— per tal que sigui fructífer, i no enterrat per pors egoistes, tal com ens ho ensenya la paràbola dels talents (cf. Mt 25,14-30). Fins i tot la llavor, quan la tenim a la mà, no és per a posar-la allà tancada a l'armari: és per a sembrar-la. El do de l'Esperit Sant hem de donar-lo a la comunitat. Exhorto els confirmats a no «engabiar» l'Esperit Sant, a no oferir resistència al Vent que bufa per empènyer-los a caminar en llibertat, a no sufocar el Foc ardent de la caritat que porta a donar la vida per Déu i pels germans. Que l'Esperit Sant ens doni a tots nosaltres el coratge apostòlic de comunicar l'Evangelí, amb les obres i les paraules, a tots aquells que trobem en el nostre camí. Amb les obres i les paraules, però amb bones paraules: les que construeixen. No les paraules de murmuració, que destrueixen. Si us plau, quan sortiu de l'església penseu que la pau rebuda és per a donar-la als altres: no per a destruir-la amb murmuracions. No oblideu això.

## «Els Manaments»

### 1. INTRODUCCIÓ: EL DESIG D'UNA VIDA PLENA

*13 de juny de 2018*

Estimats germans i germanes!

Avui és la festa de Sant Antoni de Pàdua. Qui de vosaltres es diu Antoni? Un aplaudiment a tots els qui es diuen Antoni. Comencem avui un nou itinerari catequètic sobre els manaments. Els manaments de la llei de Déu. Per introduir-lo agafem el tema del cant que acabem d'escoltar: l'encontre entre Jesús i un home —és un jove— que, de genolls, li pregunta com podem aconseguir la vida eterna (cf. Mc 10,17-21). I en aquella pregunta hi ha el repte de tota existència, també de la nostra: el desig d'una vida plena, infinita. Però com ho hem de fer per arribar-hi? Quin camí s'ha de recórrer? Viure de veritat, viure una existència noble... Quants joves volen «viure» i després es destrueixen cercant coses efímeres.

Alguns pensen que és millor frenar aquest impuls —l'impuls de viure— perquè és perillós. Diria, especialment als joves: el nostre pitjor enemic no són els problemes reals, malgrat que són greus i tràgics: el perill més gran de la vida és un mal esperit d'adaptació que no és ni mansuetud ni humilitat, sinó mediocritat, pusillanimitat.<sup>1</sup> Un jove mediocre és un jove amb futur o no? No! Es queda allí, no creix, no tindrà èxit. La mediocritat o la pusillanimitat. Aquells joves que tenen por de tot: «No, sóc així...» Aquests joves

1 Els Pares parlen de pusillanimitat (*oligopsychia*). Sant Joan Damascè la defineix com «el temor de complir una acció» (Exposició exacta de la fe ortodoxa, II, 15) i Sant Joan Climac afegeix que «la pusillanimitat és una disposició infantil, i una ànima que ja no és jove» (La Scala, XX, 1,2).

no tiraran endavant. Suavitat, força i gens de pusillanimitat, gens de mediocritat. El beat Pier Giorgio Frassati —que era un jove— deia que cal viure, no sobreviure.<sup>2</sup> Els mediocres sobreviuen. Viure amb la força de la vida. Hem de demanar al Pare del cel pels joves d'avui dia el do de la sana inquietud. Però, a casa, a les vostres cases, en cada família, quan veieu un jove que es passa tot el dia assegut, a vegades la mare i el pare pensen: «Aquest està malalt, té alguna cosa», i el porten al metge. La vida del jove és tirar endavant, ser inquiet, la sana inquietud, la capacitat de no acontentar-se amb una vida sense bellesa, sense color. Si els joves no tenen gana d'una autèntica vida, em pregunto, on va la humanitat? On va la humanitat amb joves quiets sense inquietuds?

La pregunta d'aquell home de l'Evangeli que hem sentit és dins de cadascun de nosaltres: com trobar la vida, la vida en abundància, la felicitat? Jesús respon: «Ja saps els manaments» (v. 19), i cita una part del Decàleg. És un procés pedagògic amb el qual Jesús vol guiar-nos a un lloc concret; de fet ja es veu clarament, amb la seva pregunta, que aquell home no té una vida plena, vol més, està inquiet. Per tant què he d'entendre? Diu: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove» (v. 20).

Com es passa de la joventut a la maduresa? Quan es comença a acceptar els propis límits. Hom es converteix en adult quan es relativitza i es pren consciència del «que ens manca» (cf. v. 21). Aquest home es veu obligat a reconèixer que tot el que pot «fer» no supera un «sostre», no va més enllà d'un marge.

Que n'és, de bonic, ser homes i dones! Que n'és, de bonica, la nostra existència! Tanmateix hi ha una veritat que en la història dels últims segles l'home s'ha negat sovint a acceptar amb tràgiques conseqüències: la veritat de les seves pròpies limitacions.

Jesús, en l'Evangeli, diu una cosa que ens pot ajudar: «No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los sinó a dur-los a la plenitud» (Mt 5,17). El Senyor Jesús dona la plenitud, ha vingut per això. Aquell home devia arribar al límit d'un salt, on s'obre la possibilitat de deixar de viure per si mateix, de les pròpies obres, dels propis béns i —només perquè manca la vida plena— de deixar-ho tot per seguir el Senyor.<sup>3</sup> Mirant-ho bé, en la invitació final de Jesús —immensa, meravellosa— no hi ha una proposta de pobresa, sinó de riquesa, l'autèntica: «Només et falta una cosa: vé, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me» (v. 21).

Qui, podent triar entre un original i una còpia, triaria la còpia? Aquest és el repte: trobar l'original de la vida, no la còpia. Jesús no ofereix cap succedani, sinó la vida autèntica, amor autèntic, riquesa autèntica! Com podran els joves seguir-nos en la fe si no ens veuen triar l'original, si ens veuen acostumats a les mitges mesures? És dolent trobar cristians que viuen a mitges, cristians —em permeto la paraula— «nans»; creixen fins una certa alçada i després no; cristians amb el cor encongint, tancat. És dolent trobar això.

2 Cf. Carta a Isidoro Bonini, 27 de febrer de 1925.

3 «Lull ha estat creat per a la llum, forella per als sons, cada cosa per a la seva finalitat, i el desig de l'ànima per a precipitar-se cap a Crist» (Nicola Cabasilas, *La vita in Cristo*, II, 90).

Pren l'exemple d'algú que et convida a anar «més enllà», a un «encara més», a créixer una mica. Sant Ignasi ho anomenava el «més», «el foc, el fervor de l'acció, que sacseja els endormiscats».<sup>4</sup>

El camí del que falta passa per allò que hi ha. Jesús no ha vingut a abolir la Llei o els Profetes sinó a complir. Hem de partir de la realitat per fer el salt a «allò que manca». Hem de mirar el que és ordinari per obrir-nos al que és extraordinari.

En aquestes catequesis agafarem les dues taules de Moisès com a cristians, agafats de la mà de Jesús, per passar de les il·lusions de la joventut al tresor que hi ha al cel, seguint-lo. Descobrirem, en cadascuna d'aquestes lleis, antigues i sàvies, la porta oberta del Pare que és al cel perquè el Senyor Jesús, que l'ha creuada, ens porti a la vida autèntica. La seva vida. La vida dels fills de Déu.

## 2. «DEU PARAULES» PER A VIURE L'ALIANÇA

*20 de juny de 2018*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta audiència es fa a dos llocs: nosaltres, aquí, a la plaça, i a l'Aula Pau VI hi ha més de 200 malalts que segueixen l'audiència per pantalla. Tots junts formem una comunitat. Saludem amb aplaudiments els qui són a l'Aula.

Dimecres passat vam començar un nou cicle de catequesis sobre els manaments. Vam veure que el Senyor Jesús no ha vingut a abolir la Llei sinó a complir-la. Però hauríem d'entendre millor aquesta perspectiva.

A la Bíblia els manaments no tenen vida per ells mateixos, sinó que formen part d'una relació. El Senyor Jesús no ha vingut a abolir la Llei, sinó a completar-la. I hi ha aquesta relació de l'Aliança<sup>5</sup> entre Déu i el seu poble. Al començament del capítol 20 del llibre de l'Èxode llegim —i això és important: «Déu va pronunciar totes aquestes paraules» (v. 1).

4 Discurs a la XXXVI Congregació General de la Companyia de Jesús, 24 d'octubre de 2016: Discorso alla XXXVI Congregazione Generale della Compagnia di Gesù, 24 ottobre 2016: «És una qüestió d'ensenyament, d'aquell plus que porta Ignasi a iniciar el procés, a acompanyar-los i a avaluar la incidència real en la vida de les persones, en matèria de fe, o de justícia, o de misericòrdia i caritat.»

5 El capítol 20 del llibre de l'Èxode ve precedit per la proposta d'una Aliança en el capítol 19, on el pronunciament central és: «Ara, doncs, si escolteu la meua veu i observeu la meua aliança, sereu la meua heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meua: sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa» (Ex 19,5-6). Aquesta terminologia troba una síntesi emblemàtica a Lv 26,12: «Us acompanyaré amb la meua presència: per a vosaltres jo seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble» i arribarà fins al nom prèviament anunciat del Messies, a Isaïes 7,14 que és Emmanuel, que arriba fins Mateu: «La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir 'Déu amb nosaltres'» (Mt 1,23). Tot això indica la naturalesa essencialment relacional de la fe jueva i, en grau més alt, de la cristiana.

Sembla un començament com qualsevol altre, però en la Bíblia no hi ha res perquè sí. El text no diu: «Déu va pronunciar aquests manaments», sinó «aquestes paraules». La tradició jueva sempre anomenarà el Decàleg «les deu Paraules». La paraula «decàleg» vol dir només això.<sup>6</sup> Això no obstant estan en forma de lleis, objectivament són manaments. Per què, doncs, l'Autor sagrat utilitza el terme «deu paraules»? Per què? Per què no diu «deu manaments»?

Quina diferència hi ha entre un manament i una paraula? El manament és una comunicació que no requereix diàleg. La paraula, en canvi, és el mitjà essencial de la relació com a diàleg. Déu Pare crea mitjançant la seva paraula, i el seu Fill és la Paraula feta carn. L'amor es nodreix amb paraules, i també ho fa l'educació o la col·laboració. Dues persones que no s'estimen, no poden comunicar-se. Quan algú parla al nostre cor, la nostra soledat s'acaba. Rep una paraula, hi ha comunicació i els manaments són paraules de Déu: Déu es comunica amb aquestes deu Paraules, i espera la nostra resposta.

Una cosa és rebre una ordre, una altra cosa és percebre que algú intenta parlar amb nosaltres. Un diàleg és molt més que la comunicació d'una veritat. Jo us puc dir: «Avui és l'últim dia de la primavera, una primavera calorosa, però avui és l'últim dia.» Aquesta és una veritat, no és un diàleg. Però si jo us dic: «Què en penseu, d'aquesta primavera?», iniciu un diàleg. Els manaments són un diàleg. La comunicació es realitza pel plaer de parlar i pel bé concret que es comunica entre els qui es volen estimar a través de les paraules. És un bé que no consisteix en coses, sinó en les mateixes persones que es comuniquen recíprocament en el diàleg» (cf. Exhort. ap. Evangelii gaudium, 142).

Aquesta diferència no és una cosa artificial. Vegem què va passar al principi. El Tèptador, el diable, vol enganyar l'home i la dona en aquest punt: vol convèncer-los que Déu els ha prohibit menjar el fruit de l'arbre del bé i del mal per tenir-los sotmesos. El repte és aquest: ¿La primera norma que Déu ha donat a l'home és la imposició d'un dèspota que prohibeix i força, o és la cura d'un pare que es preocupa dels seus petits i els protegeix de l'autodestrucció? És una paraula o és una ordre? La més tràgica de les diferents mentides que la serp diu a Eva és el suggeriment que Déu té enveja de vosaltres —«No, Déu us té enveja»—, que és una divinitat possessiva —«Déu no vol que vosaltres sigueu lliures.» Els fets demostren dramàticament que la serp ha mentit (cf. Gn 2,16-17; 3,4-5), ha fet creure que una paraula d'amor és una ordre.

L'home s'enfronta a aquesta disjuntiva: Déu m'imposa les coses o es fa càrrec de mi? Els seus manaments són només una llei o contenen una paraula per cuidar-me? Déu és amo o Pare? Déu és Pare: no oblideu mai això. Fins i tot en les pitjors situacions, penseu que tenim un Pare que ens estima a tots. Som súbdits o fills? Aquesta lluita, dintre i fora de nosaltres, es presenta contínuament: hem de triar mil vegades entre una mentalitat d'esclaus i una mentalitat de fills. El manament és de l'amo, la paraula és del Pare.

6 Cf. també Ex 34,28b: «[Moisés] va escriure en les taules de pedra les clàusules de l'aliança, aquests deu manaments.»

L'Esperit Sant és un Esperit de fills, és l'Esperit de Jesús. Un esperit d'esclaus només pot acceptar la Llei de manera opressiva, i pot produir dos resultats oposats: o una vida feta de deures i obligacions, o una reacció violenta de rebuig. Tot el cristianisme és el pas de la lletra de la Llei a l'Esperit que dona la vida (cf. 2Co 3,6-17). Jesús és la Paraula del Pare, no és la condemna del Pare. Jesús ha vingut a salvar, amb la seva Paraula, no a condemnar-nos.

Quan un home o una dona han viscut aquest passatge o no, es veu. La gent s'adona si un cristià raona com un fill o com un esclau. I nosaltres mateixos recordem si els nostres educadors s'han preocupat de nosaltres com a pares o mares, o si només ens han imposat normes. Els manaments són el camí vers la llibertat, perquè són la paraula del Pare que ens fa lliures en aquest camí.

El món no necessita legalisme, sinó cura. Necessita cristians amb el cor de fills.<sup>7</sup> Necessita cristians amb el cor de fills: no ho oblideu.

### 3. L'AMOR DE DÉU PRECEDEIX LA LLEI I LI DONA SENTIT

27 de juny de 2018

Estimats germans i germanes!

Avui, aquesta audiència tindrà lloc com dimecres passat. A l'Aula Pau VI hi ha molts malalts i per protegir-los de la calor, perquè estiguin més còmodes, són allí. Seguiran l'audiència per pantalla, nosaltres serem amb ells, és a dir que no hi haurà dues audiències. N'hi ha una de sola. Saludem els malalts de l'Aula Pau VI. I continuem parlant dels manaments. Tal com hem dit, més que manaments són les paraules de Déu al seu poble perquè camini bé; paraules amoroses d'un Pare. Les deu Paraules comencen així: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir del país d'Egipte, la terra on eres esclau» (Ex 20,2). Aquest començament podria semblar estrany a les lleis reals que segueixen. Però no és així.

Per què aquesta proclamació que Déu fa d'ell mateix i de l'alliberament? Perquè s'arriba al mont Sinai després d'haver travessat el mar Roig: el Déu d'Israel primer salva, després demana confiança.<sup>8</sup> O sigui: el Decàleg comença amb la generositat de Déu.

7 Cf. Joan Pau II, Carta encíclica *Veritatis splendor*, 12: «El do del Decàleg és la promesa i signe de l'Aliança Nova, quan la llei serà novament i definitivament escrita en el cor de l'home (cf. Jr 31,31-34), reemplaçant la llei del pecat que aquell cor havia desfigurat (cf. Jr 17,1). Llavors ens donarà «un cor nou» perquè hi habiti «un esperit nou», l'Esperit de Déu (cf. Ez 36,24-28).

8 En la tradició rabínica hi ha un text il·luminador sobre el tema: «Per què les deu Paraules no es van proclamar a l'inici de la Torà? [...] A què es pot comparar? A un home que, assumint el govern d'una ciutat, va preguntar als habitants: "Puc regnar sobre vosaltres?" Però ells respongueren: "Què heu fet de bé perquè pretengueu regnar sobre nosaltres?" Llavors, què va fer? Els va construir parets defensives i un canal per subministrar aigua a la ciutat; després va combatre guerres per ells. I quan va tornar a preguntar: "Puc regnar sobre vosaltres?", ells van respondre: "Sí, sí." Així va poder fer-los sortir d'Israel cap a Egipte, va dividir el mar per ells, va enviar-los el manà i va fer sortir aigua del pou, els va portar guatles volado-

Déu no demana mai sense haver donat primer. Mai. Primer salva, primer dona, després demana. Així és el nostre Pare, bon Déu.

Entenguem la importància de la primera declaració: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu.» Hi ha una possessió, hi ha una relació, li pertanyem. Déu no és un estrany: és el teu Déu.<sup>9</sup> Això illumina tot el Decàleg i també revela el secret de l'acció cristiana, perquè és la mateixa actitud de Jesús que diu: «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres» (Jn 15,9). Crist és l'estimat del Pare i ens estima amb aquest amor. No parteix d'ell mateix sinó del Pare. Sovint les nostres obres fallen perquè partim de nosaltres mateixos i no de l'agraïment. I qui parteix d'ell mateix, on arriba? Arriba a ell mateix! És incapaç de fer camí, torna a ell mateix. És precisament aquella actitud egoïsta que, fent broma, la gent diu: «Aquesta persona és un jo, amb mi i per a mi.» Surt d'ell mateix i torna a ell mateix.

La vida cristiana és sobretot la resposta agraïda a un Pare generós. Els cristians que només compleixen «deures» demostren que no tenen una experiència personal d'aquell Déu que és «nostre». Jo he de fer això, això, allò... Només deures. Però et manca alguna cosa! Quin és el fonament d'aquest deure? El fonament d'aquest deure és l'amor de Déu Pare, que primer dona i després mana. Posar la llei abans de la relació no ajuda en el camí de la fe. Com pot un jove desitjar ser cristià si partim d'obligacions, compromisos, coherències i no de l'alliberament? Ser cristià és un camí d'alliberament! Els manaments t'alliberen del teu egoïsmes i t'alliberen perquè és l'amor que t'empeny endavant. La formació cristiana no té el fonament en la força de voluntat, sinó en l'acceptació de la salvació, a deixar-se estimar: primer el mar Roig, després el mont Sinaí. Primer la salvació: Déu salva el seu poble al mar Roig; després al Sinaí li diu què ha de fer. Aquell poble sap que aquestes coses les fa perquè ha estat salvat per un Pare que l'estima.

La gratitud és un tret característic del cor visitat per l'Esperit Sant; per obeir a Déu cal en primer lloc recordar els seus beneficis. Diu sant Basili: «Qui no permet que aquests beneficis caiguin en l'oblit, s'orienta cap a la bona virtut i cap a les obres de justícia» (Regles breus, 56). On ens porta tot això? A exercitar la memòria:<sup>10</sup> quantes coses boniques ha fet Déu per cadascun de nosaltres! Que n'és, de generós, el nostre Pare celestial! Ara m'agradaria proposar-vos un petit exercici, en silenci, que cadascú respongui

---

res i finalment va combatre per ells la guerra contra Amaleq. I quan els va preguntar: "Puc regnar sobre vosaltres?", ells van respondre: "Sí, sí."» (*Il dono della Torah. Commento al decalogo di Es 20 nella Mekilta di R. Ishamael*, Roma 1982, p. 49).

- 9 Cf. Benet XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 17: «La història d'amor entre Déu i l'home consisteix precisament en el fet que aquesta comunió creix en comunió de pensament i sentiment i, per tant, la nostra voluntat i la voluntat de Déu coincidiran cada vegada més: la voluntat de Déu no és per a mi una voluntat estranya, que els manaments imposen sobre meu des de fora, però és la meua voluntat pròpia, sobre la base de l'experiència que, de fet, Déu és més íntim a mi que no pas jo. Llavors creix l'abandó en Déu i Déu es converteix en la nostra joia.»
- 10 Vegeu l'Homilia de la missa a Sta. Marta, 7 d'octubre de 2014: «[Què significa pregar?] És recordar davant Déu la nostra història. Perquè la nostra història [és] la història del seu amor per nosaltres.» Cf. *Deti i fatti dei padri del deserto*, Milà, 1975, p. 71: «L'oblit és l'arrel de tots els mals.»



en el seu cor. Quantes coses boniques ha fet Déu per mi? Aquesta és la pregunta. Que cadascun de nosaltres respongui en silenci. Quantes coses boniques ha fet Déu per mi? Aquest és l'alliberament de Déu. Déu fa moltes coses boniques i ens allibera.

Això no obstant, algú pot sentir que encara no ha fet una experiència real de l'alliberament de Déu. Això pot passar. Pot ser que hi hagi qui mira dintre seu i només troba el sentit del deure, una espiritualitat de servents i no de fills. Què hem de fer en aquest cas? Allò que va fer el poble elegit. Diu el llibre de l'Èxode: «Els israelites gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins a Déu, que va escoltar els seus gemecs i es recordà de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (Ex 2,23-25). Déu pensa en mi.

L'acció alliberadora de Déu posada a l'inici del Decàleg —és a dir dels manaments— és la resposta a aquest lament. Nosaltres no ens salvem tots sols, però de nosaltres pot sortir un crit d'ajut: «Senyor, salva'm, Senyor ensenya'm el camí, Senyor acarona'm, Senyor dona'm una mica d'alegria.» Aquest és un crit demanant ajut. Això depèn de nosaltres: demanar ser alliberats de l'egoisme, del pecat, de les cadenes de l'esclavatge. Aquest crit és important, és pregària, és consciència d'allò que encara ens oprimeix i que no està alliberat en nosaltres. Hi ha tantes coses no alliberades en la nostra ànima! «Salva'm, ajuda'm, allibera'm.» Aquesta és una bonica pregària al Senyor. Déu espera aquest crit, perquè pot i vol trencar les nostres cadenes; Déu no ens ha cridat a la vida per quedar oprimits, sinó per ser lliures i viure en l'agraïment, obeïnt amb joia Aquell que ens ha donat tant, infinitament més del que mai no podrem donar-li a ell. És bonic, això. Que Déu sigui sempre beneït per tot el que ha fet, fa i farà en nosaltres!

*Traduccions inicials de Josep M. Torrents Sauvage per a [www.catalunyareligio.cat](http://www.catalunyareligio.cat), revisades*

## **Santa Seu : Congregació per al Clergat**

### **MISSATGE**

*de 8 de juny de 2018 per a la jornada de Santificació del Clergat 2018*

Benvolguts preveres,

La Jornada de Santificació del Clergat, que se celebra en la Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, ofereix l'ocasió per a aturar-nos en la presència del Senyor, per a renovar el record del nostre encontre amb ell i, així, revifar la nostra missió al servei del Poble de Déu. No hem d'oblidar que la fascinació de la vocació que ens atreia, l'entusiasme amb què vam escollir caminar per la via de l'especial consagració al Senyor i les meravelles que veiem en la nostra vida sacerdotal, tenen l'origen en la creuada de mirades que hi ha hagut entre Déu i cada un de nosaltres.



Tots nosaltres «hem tingut en la nostra vida algunencontre amb ell» i, cada un de nosaltres pot recordar i gaudir espiritualment d'aquell moment «en el qual he sentit que Jesús em mirava» (Papa Francesc, Homilia Santa Marta, 24 abril 2015).

També els primers deixebles van viure l'alegria de l'amistat amb Jesús, que va canviar per sempre la seva vida. Però després de l'anunci de la Passió, es va estendre sobre el seu cor un vel de fosc que va enterbolir el camí. L'ardor del seguiment, el somni del Regne de Déu inaugurat pel Mestre i els primers fruits de la missió xoquen ara amb una realitat dura i incomprensible que fa vacillar l'esperança, alimenta dubtes i amenaça amb extingir l'alegria de l'anunci de l'Evangelí.

Això pot passar sempre, també en la vida del prevere. El bonic record de l'encontre inicial, l'alegria del seguiment i el zel del ministeri apostòlic, potser portats endavant durant anys i en situacions no sempre fàcils, poden donar pas al cansament o al descoratjament, fent que avanci el desert interior de l'aridesa que posa la nostra vida sacerdotal a l'ombra de la tristesa.

En aquests moments particulars, però, el Senyor, que no oblida mai la vida dels seus fills, ens convida a pujar amb ell a la muntanya, com ho va fer amb Pere, Jaume i Joan, transfigurant-se davant seu. Conduint-los «al lloc més alt» i «a part», Jesús els fa realitzar el viatge meravellós de la transfiguració: del desert al Tabor i de la fosc a la llum.

Benvolguts preveres, necessitem, cada dia, ser transfigurats amb un encontre sempre nou amb el Senyor que ens ha cridat. Deixar-se «conduir al lloc més alt» i quedar «a part» amb ell, no és una obligació d'ofici, una pràctica exterior o una pèrdua de temps en relació amb les obligacions del ministeri, sinó la font que raja en nosaltres per impedir que el nostre «sóc aquí» s'assequi i s'exhaureixi.

Contemplant l'escena evangèlica de la Transfiguració del Senyor, podem escollir tres petits punts, que ens ajudaran a confirmar la nostra adhesió al Senyor i a renovar la nostra vida sacerdotal: pujar al lloc més alt, deixar-se transformar, ser llum per al món.

1. **Pujar al lloc més alt**, perquè si ens quedem sempre centrats en les coses que hem de fer, correm el perill de convertir-nos en presoners del present, de ser absorbits per les obligacions diàries, de quedar excessivament concentrats en nosaltres mateixos i, així, acumular fatigues i frustracions que podrien ser letals. Així mateix, «pujar al lloc més alt» és l'antídot contra les temptacions de la «mundanitat espiritual», que, fins i tot sota aparences religioses, ens aparten de Déu i dels germans i ens fan posar la seguretat en les coses del món. Ben al contrari,

tenim necessitat de submergir-nos cada dia en l'amor de Déu, especialment per mitjà de la pregària. Pujar a la muntanya ens recorda que la nostra vida és una ascensió constant cap a la llum que prové de dalt, un viatge cap al Tabor de la presència de Déu, que obre horitzons nous i sorprenents. Aquesta realitat no suposa escapar de les obligacions pastorals i dels desafiaments diaris que se'n presenten, sinó més aviat pretén recordar-nos que Jesús és el centre del ministeri sacerdotal, i que tot ho podem en aquell que ens conforta (Fl 4,13). Per això «l'ascensió dels deixebles cap a la muntanya del Tabor ens indueix a reflexionar sobre la importància d'apartar-nos de les coses del món per emprendre un camí cap amunt per contemplar Jesús. Es tracta de disposar-nos a escoltar atentament Crist, Fill estimat del Pare, en la pregària, cercant moments de pregària que permetin l'acolliment dòcil i joiós de la Paraula de Déu» (Papa Francesc, Àngelus, 6 agost 2017).

2. **Deixar-se transformar**, perquè la vida sacerdotal no és un programa on tot ha estat ja estructurat per avançat o un ofici burocràtic que cal desenvolupar d'acord amb un esquema preestablert; al contrari, és l'experiència viva d'una relació quotidiana amb el Senyor, que ens fa arribar a ser signe del seu amor davant el Poble de Déu. Per això, «no podem viure el ministeri amb goig sense viure moments de pregària personal, cara a cara amb el Senyor, parlant, conversant amb ell» (Papa Francesc, Encontre amb els rectors de Roma, 15 febrer 2018). En aquesta experiència, som il·luminats pel rostre del Senyor i transformats per la seva presència. També la vida sacerdotal és un «deixar-se transformar» per la gràcia de Déu perquè el nostre cor es torni misericordiós, inclusiu i compassiu com el de Crist. Es tracta senzillament de ser

—com ho ha recordant recentment el Sant Pare— «preveres normals, senzills, afables, equilibrats, però capaços de deixar-se regenerar constantment per l'Esperit» (Papa Francesc. Homilia concelebració eucarística amb els missioners de la Misericòrdia, 10 abril 2018). Aquesta regeneració s'aconsegueix sobretot amb la pregària, que canvia el cor i transforma la vida: cada un de nosaltres es transforma en Aquell que prega. Estarà bé recordar, en aquesta Jornada de Santificació, que «la santedat està feta d'una obertura habitual a la transcendència, que s'expressa en la pregària i en l'adoració. El sant és una persona amb esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu» (Papa Francesc, *Gaudete et exsultate*, n. 147). Pujant a la Muntanya, serem il·luminats per la llum de Crist i podrem baixar a la vall i portar a tothom el goig de l'Evangelí.

3. **Ser llum per al món**, perquè l'experiència de l'encontre amb el Senyor ens porta al servei als germans. La seva Paraula rebutja ser tancada en la privadesa de la pregària personal i en el perímetre del temps, doncs la vida sacerdotal és,

sobretot, una crida missionera, que exigeix el coratge i l'entusiasme de sortir de nosaltres mateixos per a anunciar a tot el món allò que hem escoltat, vist i tocat en la nostra experiència personal (cf. Jn 1,1-3). Fer conèixer als altres la tendresa i l'amor de Jesús, per tal que cadascú pugui ser atret a la seva presència que allibera del mal i transforma l'existència, és el deure primer i gran de l'Església, i, per això, la primera i gran obligació apostòlica dels preveres. Si hi ha un desig que hem de conrear, aquest és el de «ser preveres capaços d'eleva en el desert del món el signe de la salvació, és a dir, la Creu de Crist, com a font de conversió i de renovació per a tota la comunitat i per al món mateix» (Papa Francesc. Homilia concelebració eucarística amb els missioners de la Misericòrdia, 10 abril 2018). La fascinació de l'encontre amb el Senyor ha d'encarnar-se en un projecte de vida al servei del Poble de Déu, el qual, caminant sovint per la vall fosca de les fatigues, dels sofriments i del pecat, necessita pastors lluminosos i resplendents com Moisès. En fi, al terme de la meravellosa experiència de la Transfiguració, els deixebles van baixar de la muntanya (cf. v. 9). És el recorregut que també nosaltres podem realitzar. El redescobriment sempre més viu de Jesús no és un fi en si mateix, sinó que ens indueix a «descendir de la muntanya». Transformats per la presència de Crist i per l'ardor de la seva paraula, serem signe concret de l'amor vivificant de Déu per a tots els nostres germans, especialment per als qui sofreixen, per als qui es troben en soledat i abandonats, per als malalts i per a tants homes i dones que, a diverses parts del món, són humiliats per la injustícia, per la prepotència i per la violència» (Papa Francesc, Angelus, 6 agost 2017).

Benvolguts preveres, que la bellesa d'aquest dia, consagrat al Cor de Jesús, faci créixer en nosaltres el desig de la santedat. L'Església i el món necessitem preveres sants! El papa Francesc, en la nova exhortació sobre la santedat, *Gaudete et exsultate*, ha cridat l'atenció als preveres apassionats a comunicar i anunciar l'Evangeli, afirmant que «l'Església no necessita tants buròcrates i funcionaris, sinó missioners apassionats, devorats per l'entusiasme de comunicar la vida veritable. Els sants sorprenen, desinstallen, perquè les seves vides ens conviden a sortir de la mediocritat tranquil·la i anestesiant» (Papa Francesc, *Gaudete et exsultate*, n. 138). Ens caldrà realitzar, sobretot espiritualment, aquest camí de transfiguració: pujar a la muntanya, deixar-se transformar pel Senyor, per a després portar la llum al món i a les persones que ens han estat confiades. Que Maria Santíssima, Senyora lluminosa i Mare dels Preveres, us acompanyi i us guardi sempre.

**MN. JOSEP MORAGUES BORRULL, PVRE.**

*Morí en Crist el dia 29 de juny de 2018*

L'Elvira, sa mare i son pare, Francesc, el portaren al món, a Ulldemolins, a la Vall del Montsant (Priorat), el 28 de desembre de 1935 i fou batejat a la parròquia de Sant Jaume de la mateixa població, pocs dies després (01/01/1936); fou, però, al Seminari de Tarragona, ja passat l'estrall de la guerra i els primers anys d'estretor posteriors, que era confirmat (20/11/1949) mentre hi estudiava i s'hi preparava per al ministeri presbiteral. Rebé l'ordenació diaconal a la capella del Seminari (22/03/1958) i, al mateix lloc, també l'ordenació presbiteral que s'esdevingué el 26 d'octubre d'aquell mateix 1958.

Si havia començat ajudant com a vicari a la parròquia de la Immaculada de Reus durant el 1958, fou a la Parròquia de Santa Maria de les Pobles (01/01/1959), prop del monestir de Santes Creus, i dins el municipi d'Aiguamúrcia, a l'Alt Camp, on s'hi establí com a rector-ecònom per estar-hi fins entrat l'any 1964.

Alguns preveres coneguts que ja treballaven apostòlicament al Brasil col·laborant amb l'Església sud-americana, l'atragueren a acompanyar-los com a capellà a l'arxidiòcesi de São Paulo tot treballant en l'atenció de emigrants i en un hospital. Durà cinc anys. Retornat a l'arxidiòcesi tarragonina el 1969, i formant part del grup de preveres que vivia a Masllorenç una experiència d'equip, s'encarregà de la parròquia de Sant Bartomeu d'Alió a partir de 28 de març de 1969, però més endavant, el 28 de novembre de 1971, li encarreguen la parròquia de Sant Martí a Sant Martí de Maldà (Les Garrigues) que deixarà, dos anys després, per encarregar-se de la parròquia de l'Assumpció de Segur de Calafell (1973) en col·laboració amb la de Sant Cristòfol de Cunit on compartí ministeri amb Mn. Josep Maria Prats Borges. Ara sí, aquesta serà una llarga estada que es mantindrà fins al 21 de juliol de 1989. Al final d'aquest període al Baix Penedès, també li encarregaren les parròquies de Santa Maria de Bellvei i de Santa Maria de Santa Oliva (18/10/1988) a la mateixa comarca i arxiprestat.

Les últimes parròquies amb les que compartí el seu ministeri foren, la de Sant Martí del Morell, a partir del 21 de juliol de 1989, i, des del 25 de novembre de 1992 també la de Sant Joan Baptista de la Pobla de Mafumet, al Tarragonès, fins que completat el seu servei per la jubilació acceptada, el 5 de juny de 1992, passà a residir a la ciutat de Tarragona.

També havia estat membre elegit del Consell presbiteral el 1980 i era un assidu participant en la *Schola de Cant Gregorià de Santes Creus* mentre aquesta es mantingué. Quantes vegades havia saludat a la Mare de Déu amb l'Ave Maria (*l'ofertori del IV diumenge d'Advent*) amb al grup de preveres i amics! La seva amistat i bonhomia es feia agrair sempre. Que la intercessió de la Mare de Déu de Loreto, venerada a Ulldemolins des de petit, li faci accessible l'entrada a la Casa del cel : « **Urbs Ierusalem beata, dicta pacis visio...** *Ben polides ja les pedres pels colpeigs i pels masecs, són per mans del bon Artífex ajustades als seus llocs : col·locades a romandre en aquells palaus sagrats.* » Que hi trobi el descans i la pau!

La seva defunció s'esdevingué a Tarragona el 29 de juny passat a conseqüència de l'agreujament d'na insuficiència respiratòria que arrossegava. Les seves exèquies, presidides per l'arquebisbe Jaume, foren celebrades a la parròquia de Sant Fructuós on residia l'endemà dissabte, dia 30 de juny a les onze del matí.

